

samme Ret til Erhvervelse af Skipperbevis og Udøvelse af Skippergerning som den praktisk uddannede Sømand, der med ca. 8 Aars stadig Sejlads med Koffardstibe har uddannet sig til den Virksomhed, som er hans Livsmaal.

Dette Forhold finde vi uheldigt og uretfærdigt imod den private Sømandsstand, som allerede paa Grund af det store Overflud af Befalingsmænd, som vore mangfoldige private Navigationskoler uddanne, have en haard Kamp at bestaa for Eksistensen.

Naar vi derfor foreslaa indfat i Loven, som Betingelsen for Søofficerernes Ret til Erhvervelse af Skibsførerbevis og den dermed forbundne Ret til Udøvelse af privat Skippergerning: „Søofficererne bør foruden deres Fart som Officerer i Orlogsstibe tillige faa mindst 1 Aar som Styrmand i Koffardifart, inden de kunne erhverve sig Skibsførerbevis“, saa er det vor Anskuelse, at vi paa ingen Maade træde denne Stands Interesser for nær.

Denne Fordring vil, for Søofficerernes Vedkommende, kun kunne betragtes som et Eksamensfag i privat Søfart, som nødvendigvis maa afvikles, inden de saa Ret til, ved Siden af deres lønede Embedsvirksomhed, at paatage sig den selvstændige Bering og det store Ansvar, som Loven paalægger den private Sømand.

Den unge Løjtnant, som ønsker at erhverve Retten til at føre Koffardistib, vil for sit Vedkommende søge at faa denne Eksamensfordring afviklet saa snart som mulig, og han vil forholdsvis let kunne faa Beslighed dertil, da formentlig Reberierne saa vel som den private Skipperstand vilde stille sig meget velvilligt over for denne hans handels-maritime Uddannelse.

Da Udøvelsen af praktisk Sømandsgerning i en væsentlig Grad udvikler Ansvars- og Selvstændighedsfølelse hos unge Mænd, nære vi ingen Tvivl om, at Autoriteterne ville stille sig velvilligt over for vort Forslag; om Indenrigsministeriet maatte finde Anledning til, for Postfartens Vedkommende, at abstrahere fra Bestemmelsen om Koffardifart for Søofficererne, inden de kunne faa Kommando i disse Skibe, maa formentlig blive en Sag mellem de respektive Ministerier; men for den private Farts Vedkommende maa vi paa det bestemteste fastholde, at Lovens Fordringer om Sømandsstandens praktiske Kvalifikationer bør ske Fyldest, og dette, hvad enten Skibsføreren udgaar fra Handels- eller Orlogsmarinen.

Til § 9 (c.)

Det forekommer os uheldigt at stille Indfødsretten som Betingelse for Retten til at ernære sig ved Søfart som Befalingsmand med danske Skibe.

De Fordringer, som Loven stiller til en Kandidat for Erhvervelsen af Styrmands- og Skibsførerbevis, hde upaatvivlelig tilstrækkelig Garanti for, at denne Erhvervskilde her i Danmark ikke i nogen væsentlig Grad vil blive oversyldt af fremmede Elementer, hvorimod Bibeholdelsen af Bestemmelsen om Indfødsretten for danske Skibsofficerers Vedkommende vil kunne give Anledning til Optagelsen af en lignende Bestemmelse i andre Landes Søneringslove, og derved vil det store Overflud af Befalingsmænd, som uddannes ved vore nuværende uheldig ordnede Navigationsforhold, være afstaaet fra en Erhvervskilde i Udlandet, som endnu stadig staar dem aaben.

§ 16

bestemmer, at Beviserne som Skibsfører (Borgerstab) og Styrmand fremtidig skulle udstedes af Navigationsdirektøren. Denne Bestemmelse finde vi uheldig. Navigationsdirektøren, hvis Virksomhed vel nærmest maa karakteriseres som saglig pædagogisk, bør formentlig kun være den Autoritet, efter hvis Eksamensbedømmelse og Attest for, at Kandidaten opfylder Lovens Fordringer i Retning af Søfart etc., Næringsbeviserne udstedes; disse bør efter vor Mening i Lighed med andre borgerlige Næringsbeviser vedblivende meddeles som „Borgerstab“ af Magistraten.

Maatte derimod det høje Udvalg komme til en anden Anskuelse om Udstedelsen af disse Næringsbeviser, da maa vi udtale som vor Mening, at Indenrigsministeriet bør være den Autoritet, som udsteder disse Beviser og Bestemmelsen herom vilde da komme til at lyde som følger: „Beviserne meddeles af Indenrigsministeriet, efter et af Navigationsdirektøren udsærdiget Skema, som skal indeholde Kandidatens Eksamenskarakterer og andre lovbestemte Forhold vedrørende Eksamen.“

Vi kunne i dette Tilfælde ganske slutte os til Kommissionsbetænkningens Henstilling (Side 15, 9. Linie f. n.), der giver Anvisning paa „Hoved Skibs-Registreringskontoret“ som det Forum, under hvilket disse Sager maatte komme til at henhøre,